

Heden

Het is mijn favoriete verpleegkundige, degene die mijn haar zachtjes borstelt zodat het niet in de klit raakt en die mijn gezicht dept met een warm washandje in plaats van het wild te boenen zoals sommige anderen doen. Ik zou kunnen reageren. Dat doe ik nooit.

Ze praat onophoudelijk tegen me terwijl ze bezig is, tilt mijn bovenlip op zodat ze mijn tanden met zachte ronddraaiende bewegingen kan poetsen, zet een glas water aan mijn lippen en zegt: 'Neem nu maar een grote slok om je mond te spoelen, lieverd.'

Ze noemt me 'schoonheid' of 'lieverd', nooit Catherine. Soms kan ik me een tijdje op haar woorden concentreren voordat mijn dagdromen me weer terug naar jou trekken.

'Je gezin komt vandaag langs,' zegt ze.

Mijn kleine meisje zal mijn gezicht aanraken met haar zachte handjes, mijn jongen zal zwijgend naast mijn stoel staan toekijken met zijn ernstige ogen. Mijn man zal tegen me praten, me over zijn dag vertellen met die zweem van ongemak die er altijd hangt. Geef hem eens ongelijk. Het is verdomd pijnlijk om dag in, dag uit tegen een muur te praten.

'Hallo, Catherine,' zal hij zeggen, hij gebruikt nu altijd mijn naam.

Schoonheid. Catherine. Het zijn niets meer dan labels zonder betekenis. Ik ben wie ze maar willen dat ik ben. Het grootste deel van de tijd zit ik stil terwijl de woorden boven me rondwervelen, als dansende gouden stofspikkels in een zonnestraal.

'Herstel', dat woord wordt vaak genoemd. Door Sam, die het op een gespannen, passief-agressieve toon zegt, en door

de psychiater, die het in vagere zin gebruikt, losser, licht en luchtig. Wie let daarop, lijkt hij te zeggen. Sam, Sam let daarop. Hij wil weten hoeveel langer hij nog moet wachten: een week, een maand, de rest van zijn leven? Hoeveel langer voordat zijn vrouw naar hem terugkeert?

Maar ik ben op drift, op drift. Ik ben weer een meisje, negentien, bijna twintig. Ik word bemind, innig, met een passie die me overspoelt, mijn lijf, mijn aderen, mijn brein. Er is niets dan dit, deze warmte, dit licht, dit stralende, intense geluk. En het is zo fijn om hier te zijn, kon ik het maar vasthouden, dit moment bevriezen in de tijd.

‘Ik zal je nooit verlaten,’ zeg ik, en jij trekt me steviger in je armen en zo vallen we in slaap, innig verstrengeld, en ik slaap de hele nacht door. Maar dan word ik wakker, en ineens staat de wereld op zijn kop en is alles anders.

De verpleegkundige is terug. Ze heeft een accent, maar ik heb me er nog niet lang genoeg op kunnen concentreren om uit te vinden waar ze vandaan komt.

‘Hier zijn ze, schoonheid. Hier is je gezin om je te zien. Ze is vandaag weer in haar eigen droomwereld, of niet, lieverd? Praat vooral tegen haar, ze hoort alles.’

Daisy knielt voor mijn stoel en legt haar hoofd op mijn schoot. Ik voel dat Sam mijn handen oppakt, eerst de een, dan de ander, en ze boven op haar donkere krulletjes legt. Ik voel Joe’s aanwezigheid, hij staat zoals altijd rechts naast mijn stoel. Joe praat niet meer tegen me.

Eerder zei hij als hij langskwam: ‘Dag, mam’, de kortst mogelijke begroeting, meer niet, en in die twee barse woorden hoorde ik niets dan mijn zoons stille woede. Ik kan hem niet helpen, ik kan niemand helpen.

Sam staat bij het raam, een waas van donkere kleren. Zijn lange, magere lijf houdt een deel van het licht tegen en blokkeert het zicht op mijn boom. Ik zou willen dat hij opzijaagt. Een paar stappen zou al een wereld van verschil maken.

‘Praat met ons, Catherine. Alsjeblieft. Laat zien dat je het kunt.’

Ik hoor eerder de wanhoop in Sams stem dan de woorden zelf, en daaronder, een paar lagen dieper, zijn frustratie. Hij is de meest attente man, Sam, hij is hier tenslotte elke dag, zonder enige garantie dat ik zal terugkeren, zonder datum waarop we met piepende schoenen door de gangen van het ziekenhuis naar de betonnen schemering van de parkeergarage zullen lopen, weg van mijn eenzame boom. Maar ik hoor ook de woorden die hij niet zal zeggen, het stille verwijt van moedwilligheid, van egoïsme.

‘Dus ze kan wel praten als ze zou willen?’ vraagt hij aan Greg, de psychiater, met zijn New Balance-sneakers en zijn in een zijscheiding gekamde haar.

‘Niet precies,’ vertelt Greg hem. ‘Lichamelijk gezien kan ze dat wel, maar ze is haar spraakvermogen kwijt. Dat is niet iets wat je zomaar kunt terugdraaien. We moeten kijken naar alle redenen waarom ze is gestopt met praten. Waarschijnlijk is het een onbewuste vermijdingsstrategie. Het is haar manier om ondraaglijke informatie te weren. Catherine heeft zich afgesloten omdat ze niet kon omgaan met wat er die dag in Shute Park is gebeurd. Ze kan het trauma niet verwerken, dus onderdrukt ze de herinnering eraan. Niet praten is haar manier om zichzelf te beschermen.’

Greg overstelpt Sam met medische termen in zijn omschrijving van de dissociatieve stoornis waaraan ik zou lijden; hij haalt zelfs Freud erbij.

‘In de negentiende eeuw kwam dit soort gedrag veel vaker voor, vooral bij vrouwen. Misschien heb je weleens van hysterie gehoord?’ zegt hij opgewekt en onderhoudend, alsof hij bij een etentje is. Ik voel Sams onstemdheid eerder dan dat ik haar zie. ‘Mensen die hieraan lijden hebben vaak last van afstomping, toevallen of geheugenverlies. In Catherines geval kan ze niet meer praten; voor haar voelt het letterlijk alsof haar stembanden bevroren zijn. Dat noemen we selectief mutisme.’

Later hurkt Greg naast mijn stoel, met knakkende knieën, en doet een suggestie, iets waaraan ik kan werken, iets wat me de kans geeft om meer tijd met jou door te brengen.

‘Volgens mij weet ik wel waar je in gedachten bent,’ zegt hij, en ik voel zijn indringende blik hoewel ik naar de tuin kijk en me op mijn boom richt. ‘Je zit daar vast, of niet? Helemaal aan het einde. Ik vraag me af of het zou helpen om terug te gaan naar het begin, om alles wat er is gebeurd te ordenen. Ik weet dat het moeilijk is, Catherine, maar je moet het voor jezelf op orde zien te krijgen.’

Je zou het kunnen zien als een verhaal, vertelt hij op zachte, sussende toon, zoals ik altijd tegen de kinderen praatte als ze een nachtmerrie hadden gehad. Denk aan iemand aan wie je het kunt vertellen, zegt hij, en dat is makkelijk.

Het is ons verhaal, van jou en mij, dus vertel ik het natuurlijk aan jou.

Vijftien jaar eerder

Beginnen we met ‘er was eens’, zullen we het zo doen, mijn liefste? Er was eens een meisje dat helemaal niets wist van liefde of lust of het vreemde gevoel van vrijheid dat jij haar gaf. Ze was op de universiteit aangekomen met haar gloednieuwe Samsonite-koffer en bij elkaar passend Cath Kidston-bloemetjesbeddengoed. Ze was enig kind, verwend, aanbeden, had alle achttien jaar van haar leven doorgebracht als onderdeel van een hecht trio. Ze maakte vrienden, onder wie haar toekomstige echtgenoot, zo wil het verhaal. Alles kwam haar aanwaaien: een medestudent Engels die naadloos veranderde in een beste vriendin, een baantje bij de studentenkrant, een drietal tieners waardoor ze werd vrijgesteld van examens. Zes weken na het begin van haar tweede jaar, net toen de bomen zich in hun gouden, karmozijnrode en banaangele kleuren begonnen te hullen, kwam er plotseling een jongen haar werkgroep binnenstormen, als een donderslag bij heldere hemel. Die jongen was jij.

We zaten die dag met zijn vijven of zessen bij de werkgroep, in een kring van versleten, bij elkaar geraapte leunstoelen, te luisteren naar professor Hardman die Miltons verbeelding van Satan als militaire held besprak. Hij had een matte, slaapverwekkende stem, deze hoogleraar, en de blauwwitte huidskleur van een opgegraven lijk, en hij sprak met zijn ogen dicht en een hand links op zijn borst alsof hij elk moment een hartaanval verwachtte te krijgen.

De deur vloog open en jij stapte naar binnen, gekleed in de gekreukte kleren van de dag ervoor en met je haar in de war, hoewel niets kon verhullen hoe knap je was. Elke student in de werkgroep kende je naam.

‘Ah, meneer Wilkes. Fijn dat je er ook bent. Misschien wil je naast mevrouw Elliot gaan zitten’ – de professor wees naar de lege stoel naast me – ‘en een stukje voor ons voorlezen.’

Je stem was diep en prachtig en je las met die bovenmenselijke zelfverzekerdheid die jouw type altijd lijkt te bezitten. Professor Hardman deed zijn ogen weer dicht terwijl hij luisterde naar jouw vloeiende beschrijving van Satan, en het duurde wel vijf minuten voordat hij zijn hand ophief en zei: ‘Prachtig voorgelezen, dank je wel. Maar wat vertellen deze eerste bladzijden ons over Satan?’

Ik voelde hoe de rest van de groep collectief wenste dat je zou stotteren of stuntelen of met dezelfde vage onzinnigheden op de proppen zou komen als zij zelf onder druk gezet zouden uitbrengen, maar in plaats daarvan zei je dat je Miltons verbeelding van Satan als held niet overtuigend vond. Je verwees naar zijn gebrekkige beschrijvingen van de duivel in boek IV en V, wat bewees dat je, in tegenstelling tot de rest van ons, het hele gedicht had gelezen en er een eigen oordeel over had gevormd. In de daaropvolgende stilte wist ik dat iedereen in het lokaal je haatte, om je uiterlijk, je zelfvertrouwen, je vermeende rijkdom en nu om dit vertoon van scherpe, tomeloze intelligentie. Maar zelfs toen, helemaal aan het begin, voelde ik al het eerste sprankje van bewondering.

Na afloop liepen we allemaal het lokaal uit en staken de binnenplaats over naar de straat, waar we tot ons plezier zagen dat een parkeerwacht een bon uitschreef voor de lichtblauwe Austin-Healey waarvan we allemaal wisten dat die van jou was.

‘O, shit,’ zei je, waarna je me bij mijn arm pakte. ‘Wil je hier even blijven wachten terwijl ik dit regel? Alsjeblieft? Ik wil je iets vragen.’

Je ogen, de eerste keer dat ik er recht in keek, waren jade-groen, licht en tegelijkertijd doordringend.

Ik kon niet horen wat je zei, maar ik keek verbaasd toe hoe de parkeerwacht naar je excuus luisterde terwijl er langzaam een glimlach op haar gezicht verscheen. Toen je naar me te-

rugliep, verscheurde ze de parkeerboete.

‘De volgende keer zal ik niet zo welwillend zijn,’ riep ze, en je zwaaide dankbaar, al bleef je de hele tijd naar mij kijken.

‘Krijg je altijd je zin?’ vroeg ik.

‘Ik doe mijn best. En nu we het daar toch over hebben: ik neem je mee uit lunchen. Nu meteen. Geheime locatie, je zult verstoeld staan.’

‘Sorry, ik kan niet.’

Ik wilde me al omdraaien, maar jij pakte me weer bij mijn arm.

‘Wat is er? Waarom doe je zo’ – je zocht naar het juiste woord en vond het: ‘afstandelijk?’ Je was zo verbaasd dat ik onwillekeurig moest glimlachen. Ik betwijfelde of meisjes vaak nee zeiden tegen jouw uitnodiging om te gaan lunchen.

‘Ik heb nog mensen te spreken, dingen te doen. Je kent het wel.’

‘O, kom op, je kunt toch wel een uurtje of twee vrijmaken om te lunchen?’

‘Weet je wat het is, ik ben net met iemand aan het daten.’

Het voelde suf om te zeggen en mijn wangen gloeiden. Maar jij lachte alleen maar.

‘Nou, ik weet niet wat jij in gedachten had, maar ik dacht alleen aan een lunch. Wat zeevruchten, misschien een glas wijn. Dat kan toch geen kwaad?’

Ik stond daar als verstijfd, wilde wel meegaan maar wist dat ik dat beter niet kon doen. Ik dacht aan Sam maar wilde bij jou zijn. Had ik toen maar geweten dat dat mijn toekomst zou worden.

‘Vandaag niet,’ zei ik, alsof ik een huis-aan-huisverkoper de deur wees.

Je had mijn innerlijke worsteling opgemerkt, dat zag ik aan je laatste glimlach voordat je naar je lichtblauwe auto terugliep.

‘Dan proberen we het morgen nog eens,’ zei je.

Vier maanden eerder: Catherine

Onze eerste zomer op het platteland is droog en warm, elke ochtend een genadeloos blauwe hemel, de grond zo dorstig dat je hem bijna hoort snakken naar water. Sam zegt dat we het perfecte moment hebben uitgekozen om de stad te ontvluchten en dat we nu de hele, lange zomervakantie de tijd hebben om de heuvels, stranden en knisperende, uitgedroogde bossen van onze nieuwe omgeving te verkennen.

‘We hebben elkaar en de kinderen en nu ook deze prachtige bouwval van een huis. Wat wil je nog meer?’ zegt hij steeds als ik me zorgen maak over de plotselinge, drastische daling van ons vaste inkomen. ‘Ik start in september met mijn nieuwe baan en tot die tijd hebben we altijd nog jouw geld om op terug te vallen.’

Mijn geld, als compensatie voor het verliezen van mijn moeder aan borstkanker veertien jaar geleden, en mijn vader aan een nieuwe vrouw in New York. Hij leeft la dolce vita, net als wij, alleen bestaat zijn droom uit sushi en hoge kunst en een vrouw die zijden lingerie draagt.

We zijn in allerijl uit Londen vertrokken; er zat slechts zes weken tussen het moment dat Sam zijn ontslag indiende bij zijn vaste, goedbetaalde baan in het onderwijs en het moment dat de verhuishagens rammelend stopten voor het krakkemikkige hans-en-grietjehuis in Somerset.

‘Het is mooi, dat geef ik toe,’ zei ik de eerste keer dat ik het zag, met de blauwereggen die decoratief om het roestige hek kronkelde en een explosie van rode, roze en witte rozen langs de voorgevel.

Ik vond het eruitzien als een kindertekening van een huis,

met de verschillende daken, eentje van riet, twee met dakpannen, allemaal van wisselende hoogte, de ramen van ongelijke grootte, de afbladderende boerendeur en de dichte begroeiing van klimop, bijna als een vacht. We brachten ter plekke een bod uit en toen de bouwkundige keuring uitwees dat het huis van muur tot muur vochtig en slecht geïsoleerd was, kochten we het toch.

‘We gaan even naar het centrum van Frome om verf te halen,’ zegt Sam. Hij geeft me een kus en loodst ondertussen de kinderen mee. ‘We nemen ook een taart mee van je favoriete bakkerij.’

Ik weet wel wat hij doet. Hij geeft me de ruimte, de vrijheid om te mijmeren, mopperen en treuren om het feit dat we niet meer in Londen wonen, wat vierendertig jaar lang mijn thuisstad is geweest, de plek waar mijn moeder heeft geleefd en is overleden, dat laatste punt staat me het meeste bij.

Zodra de deur achter hen dichtvalt, doe ik het volgende. Ik loop de trap op naar onze slaapkamer, trek de kledingkast open en van ergens helemaal achterin, verborgen achter een berg ongedragen schoenen, pak ik een doos vol brieven, foto’s en knipsels, mijn geheime dossier over jou. Vandaag sluiten mijn handen zich om een gelinieerd A4’tje, volgeschreven met jouw kenmerkende handschrift in blauwe balpen. Ik ken deze brief zo goed dat ik hem met mijn ogen dicht ter plekke aan je kan voordragen. Ik weet waar de komma’s en haakjes staan en waar een punt ontbreekt. Ik weet waar je je t’s dubbel hebt doorstreept en waar niet; als ik zou willen, zou ik hem perfect kunnen namaken:

Je komt niet meer bij me terug, hè? Ik hield mezelf voor dat je dat wel zou doen, maar naarmate de weken verstrijken, voelt de tijd die we samen hebben doorgebracht steeds meer als een droom. Besta je eigenlijk wel? Ik zoek naar je op straat, in elk café dat ik binnenstap, in de bibliotheek, dat bijzondere Portugese restaurantje waar we pastéis de nata aten en die oude vrouw

jou Audrey Hepburn noemde (ze had gelijk, het zijn je ogen). Ik kan je nergens vinden maar toch lijkt je altijd bij me. Het gevoel van je haar dat langs mijn gezicht strijkt, het gewicht van je hand in de mijne. Als ik 's nachts wakker word, hoor ik nog steeds je zachte ademhaling naast me. Je bent weg maar toch ben je altijd bij me.

Die eerste brief – er zijn er vijf – is mijn favoriet. Als ik hem lees, kan ik doen alsof we nog steeds die jongen en dat meisje zijn, die op een grauwe, stille dinsdag, een beetje zoals vandaag, in een leeg café in Bristol zaten. Er was verder niemand behalve een vrouw die aan een tafeltje vlak naast het onze over haar kop thee gebogen zat. Je bood haar een van onze roomtaartjes aan.

‘Wilt u er ook eentje?’ zei je. ‘We hebben er te veel gekocht.’

Dat was niet waar, we hadden er maar twee, maar we hadden ze allebei niet aangeraakt; we hadden het te druk met elkaars handen vasthouden en naar elkaar glimlachen.

‘Wat aardig van je,’ zei ze, en toen ze zich naar ons omdraaide, zagen we dat ze heel oud was, haar huid als een harmonica met duizend vouwen.

‘Dat is Audrey Hepburn, of niet, je meisje?’ vroeg ze, en we lachten.

Jij zei: ‘Ja, dat klopt,’ zonder te weten of ze in de war was of het echt meende, deze stokoude vrouw.

Ik kan die eerste brief lezen en weer jou en mij zijn zonder iets te hoeven uitleggen. Ik hoef geen sorry, sorry, sorry te zeggen, die eindeloze echo die door mijn dromen galmt. Ik kan gewoon hier zitten, met jouw brief in mijn handen, en voor heel even doen alsof. Jij en ik in het café of op het strand, ons rooskleurige begin, zonder aan het einde te denken.

De dichtslaande voordeur betekent het einde van mijn dagdromen, de schoenendoos haastig onder in de kast weggestopt. Ik hoor Daisy's voetstappen terwijl ze door de gang rent, hoor haar onderaan de trap roepen: ‘Mam! We zijn weer thuis!’ alsof daar enige twijfel over kon bestaan. Ik loop naar hen toe in de

keuken, pas geverfd door Sam en mij, waar de middagzon in felle, kleine schichten weerkaatst van de fonkelnieuwe show-roomwitheid – muren, plafond, vloer, koelkast, fornuis. Daisy haalt een taart uit een bruine kartonnen doos en legt hem op een groot bloemetjesbord dat ooit van mijn ouders is geweest, en Joe pakt mokken uit de kast. Sam vult de waterkoker, vangt mijn blik en vraagt: ‘Alles oké?’ en ik knik, want dat is ook grotendeels waar.

‘Morgen naar het strand,’ zegt hij. ‘Er staat een houten zeilbootje te koop bij Lulworth Cove. Het leek me wel leuk om hem te gaan bekijken.’

Terwijl ik thee in mokken schenk en Sam de taart snijdt en op elk bordje een stuk schuift, vertelt hij over waar we met de boot naartoe zouden kunnen zeilen als we hem kopen, en in welke kleur we hem zouden kunnen verven. Mijn man is een expert in zichzelf opnieuw uitvinden.

Als de telefoon gaat en Liv aan de lijn is, loopt Sam naar de koelkast en schenkt een glas witte wijn voor me in.

‘Neem hem maar in de woonkamer,’ zegt hij, nog steeds op verzoeningsmissie. ‘Wij gaan naar de beek. Neem de tijd.’

Hij hoopt dat deze spontane telefoongesprekken met een wijntje erbij kunnen compenseren dat ik niet meer op vijf minuten afstand van mijn beste vriendin woon, het meisje dat ik op onze eerste dag aan de universiteit heb ontmoet en daarna zo ongeveer elke dag heb gesproken. Liv vraagt wat ik aan het doen ben, dezelfde vraag, dag na dag, alsof ze verwacht dat ons leven op het platteland als door een wonder ineens interessant is geworden.

‘We hebben net thee met taart gehad,’ vertel ik haar. ‘En Sam is nu met de kinderen naar de beek.’

‘Klinkt als het paradijs,’ zegt ze, maar ik hoor de verveelde ondertoon in haar stem en ik denk aan de middagdrukke onder haar ramen, de taxi’s die voorbijrazen, de rode bussen die op de hoek van haar straat stoppen om forenzen, winkelpubliek en door peuters uitgeputte ouders uit te braken. Ik mis het,

denk ik bij mezelf, terwijl ik Londen aan de andere kant van de lijn hoor gonzen.

‘Kan ik over twee weken een weekend komen logeren? Ik heb net een uitnodiging van Lucian gehad. Voor dat grote zomerfeest dat hij altijd geeft, weet je wel?’

Bij het horen van je naam vertraagt de tijd, zoals altijd, wordt de lucht koud en kan ik voor even niet meer praten, luisteren, nadenken. En misschien is dit wel het moment waarop ons verhaal wordt hervat, na een pauze van vijftien jaar, met jouw naam, schokkend, onverwacht, de afstand tussen ons overbruggend.

‘Catherine?’

‘Ja, prima, je mag altijd blijven logeren, dat weet je.’

‘Vind je het niet erg? Dat ik naar hem toe ga?’

Als Liv met jou afspreekt, vraagt ze altijd of ik dat erg vind, waarschijnlijk in de hoop dat ik haar vertel wat ze al weet. Ja, dat vind ik erg, Liv. Dat vind ik erg met elke vezel van mijn lijf. Ik vind het erg dat jij hem ziet en ik niet. Ik vind het erg dat je al die jaren met hem bevriend bent gebleven, hoewel je op zijn minst moet vermoeden dat ik eraan kapotga. Als ik niets zeg, geeft ze me kleine beetjes informatie: ‘Hij heeft een expositie in Bruton,’ zegt ze dan, of: ‘Hij heeft net een appartement in Oxford Gardens gekocht.’ De rest haal ik uit de kranten, die nog steeds graag over jou en je hechte, ondoordringbare groepje vrienden schrijven. Er staat vaak wel iets in de roddelrubriek van *The Daily Telegraph* of *The Evening Standard*, een foto waarop je voor een club staat te roken of met een glas champagne in je ene hand en de andere om een goedverzorgde blondine in de camera kijkt met die mengeling van opstandigheid en minachting die na al die jaren nog niet is afgezwakt. Je glimlacht nooit, en de blondines doen dat evenmin.

Ik zou Liv kunnen vertellen dat ik de middag met jouw brieven heb doorgebracht terwijl ik zoals altijd mijmerde over ons einde, wensend dat ik het kon ombuigen of beïnvloeden of terug- of vooruitspoelen, wensend dat ik Sams vermogen

had om mezelf opnieuw uit te vinden, wensend, altijd maar wensend, dat ik de afloop kon veranderen.

Ik weet dat er op de avond van jouw feestje allerlei giftige gedachten door mijn hoofd zullen spoken, dat ik mezelf waarschijnlijk zal drogeren om in slaap te komen en zal wachten op de zorgvuldig gekuiste flarden die Liv de volgende ochtend bereid is te delen.

‘Hij was alleraardigst,’ zal ze zeggen. ‘Hij vroeg naar jou’, en mijn hart zal even overslaan.

Ik zal haar niet vragen wat ze je heeft verteld, want ik weet het antwoord al. Ze zal je zeggen dat het prima met me gaat, dat mijn kinderen al zo groot worden, misschien dat ik naar het zuidwesten ben verhuisd, naar een dorp op maar dertig kilometer van jouw woonplaats. We delen in elk geval een graafschap.

Ze zal zorgen dat ze me niets vertelt over Jack, die ik vrees, of over Rachel, die een ijzige jaloezie in me opwekt die ik bij andere mensen zo verafschuw. Ik zou willen dat iedereen zo behoedzaam en fijngevoelig was als Liv, maar dat is niet zo. Ze laten Jacks naam als een brandbom in het gesprek vallen – zo scherp als bloeddruppels in de sneeuw – zonder zich ervan bewust te zijn dat ik vanbinnen instort. Zelfs Sam doet het soms.

‘Kijk, dat is die eikel van de universiteit,’ zegt hij dan terwijl hij de krant omhooghoudt om me jouw knappe vriend met parelwitte tanden te laten zien.

‘Catherine?’

Door de rustiger cadans van haar stem weet ik al wat ze gaat zeggen.

‘Je weet toch dat je met me kunt praten?’

Liv heeft nooit het idee losgelaten dat jij en ik bij elkaar hadden moeten blijven, waarschijnlijk omdat ik me er nooit toe heb kunnen zetten om haar te vertellen waarom het tussen ons is stukgelopen. Zelfs op de ochtend van mijn bruiloft probeerde ze me nog om te praten.

‘Daar is het veel te laat voor,’ zei ik haar, en ik vroeg of ze me even alleen wilde laten.

Ik deed mijn uiterste best om Sam voor me te zien, fris geschoren en aantrekkelijk in een jacquet. Maar ik zag alleen jou. Waar was je, vroeg ik me af. Je had je grote landhuis, Shute Park, toen al geërfd en ik stelde me voor dat je bij het meer zat, met een fles whisky in je hand, terugdenkend aan hoe het tussen ons was begonnen, met die lunch, op die koude winterdag aan het strand. Zelfingenomen? Nogal. Waarschijnlijk sliep je nog, met je armen om een van die fotogenieke blondines geslagen. Maar ik had tenminste mijn dromen nog.